

пет дана, изборна комисија ће сама добијене мандате са листе доделити њеним кандидатима према њиховом редоследу на листи.

Од почетка своје примене (крајем XIX века) пропорционални систем (систем сразмерног представништва) је имао и своје присталице и противнике који су га величали или кудили. Његове присталице, тзв. „пропорционалности“ су истицали његове предности доказујући да је он у духу демократије јер погодује и већини и мањини. Код већинских избора већина добија све, а мањина ништа; ту се, дакле, ствара изборна ситуација у којој је изражена само воља већине, а не и мањине. Међутим, права демократија тражи да и већина и мањина учествују у власти а тиме и у деоби посланичких мандата. То се управо постиже пропорционалним системом који омогућује да се посланички мандати доделе и већини и мањини сразмерно њиховој изборној снази. У изборном резултату је изражена и воља већине и мањине. Воља већине је, истина, јаче изражена него воља мањине али ни ова није сасвим занемарена па је тако обезбеђена равноправност бирача. Поред пропорционалиста који су га величали било је и противника овог система – оних који су га критиковали доказујући да гласање за листу не може да буде успешно као и оно где се гласа за личност. Јер када се гласа за листу, онда може да се догоди да ту „прође“ и појединац који не заслужује да буде изабран, што код већинских избора, где се примењује појединачно гласање, не може да се догоди јер се ту има у виду конкретна личност – једна или више њих. Велики критичар пропорционалног система је и наш великан Слободан Јовановић који износи више аргумената на штету него у корист овог система. Тако он тврди да пропорционалисти погрешно схватају и само учешће у изборима када мисле да бирачи који не победе са својим кандидатима и не учествују у изборима, што није тачно јер су и они пуштени да гласају, а друга је ситуација што нису успели са својим кандидатима. Исто тако, по Слободану Јовановићу, пропорционалисти су у заблуди када верују да воља парламента треба да се поклапа са вољом бирачког тела, што модерна држава представничког типа демантује јер у њој посланици нису представници својих бирача с обзиром да су више зависни од политичких странака и њихове функције него од бирачког тела. Уз то и тежња пропорционалиста да од парламента начине смањену слику бирачког тела, по Слободану Јовановићу, не одговара природи парламентарних избора јер у парламенту ни по каквом изборном систему не могу да буду представљена сва мишљења која у бирачком телу постоје. У парламенту ће увек бити представљена само она мишљења која су организована као политичке снаге – која не носе